sahara2011

Michal Tůma

Jižní Akakus. Větrná eroze vytváří ze skal fantastické útvary.
V noci, osvětlena měsíčním světlem, je krajina neskutečná.

Pohoří Akakus se svými skalními kulisami dýchá zvláštní, tajuplnou krásou.
Patří snad opravdu mezi nejkrásnější pohoří střední Sahary.

Písečné moře Ubari. Světla a stíny neustále se pohybujících skořicově oranžových písků.

Kdysi široké řečiště, dnes vádí s jezírky vody. V pozadí palmerie, Alžírsko.

Píščitá vádí Akakusu otvírají další a další lákající scenérie. Na skalách jsou tam tisíce kouzelných pravěkých maleb, dávajících nám nahlédnout do dávno zmizelého života pravěkých nomádů. Většina zdejších maleb je oproti rytinám v Messaku o dvě i více tisíciletí mladší, ale to jim nic neubírá na jejich vzácnosti i kouzlu. Spadají do doby před čtyřmi až sedmi tisíciletími.

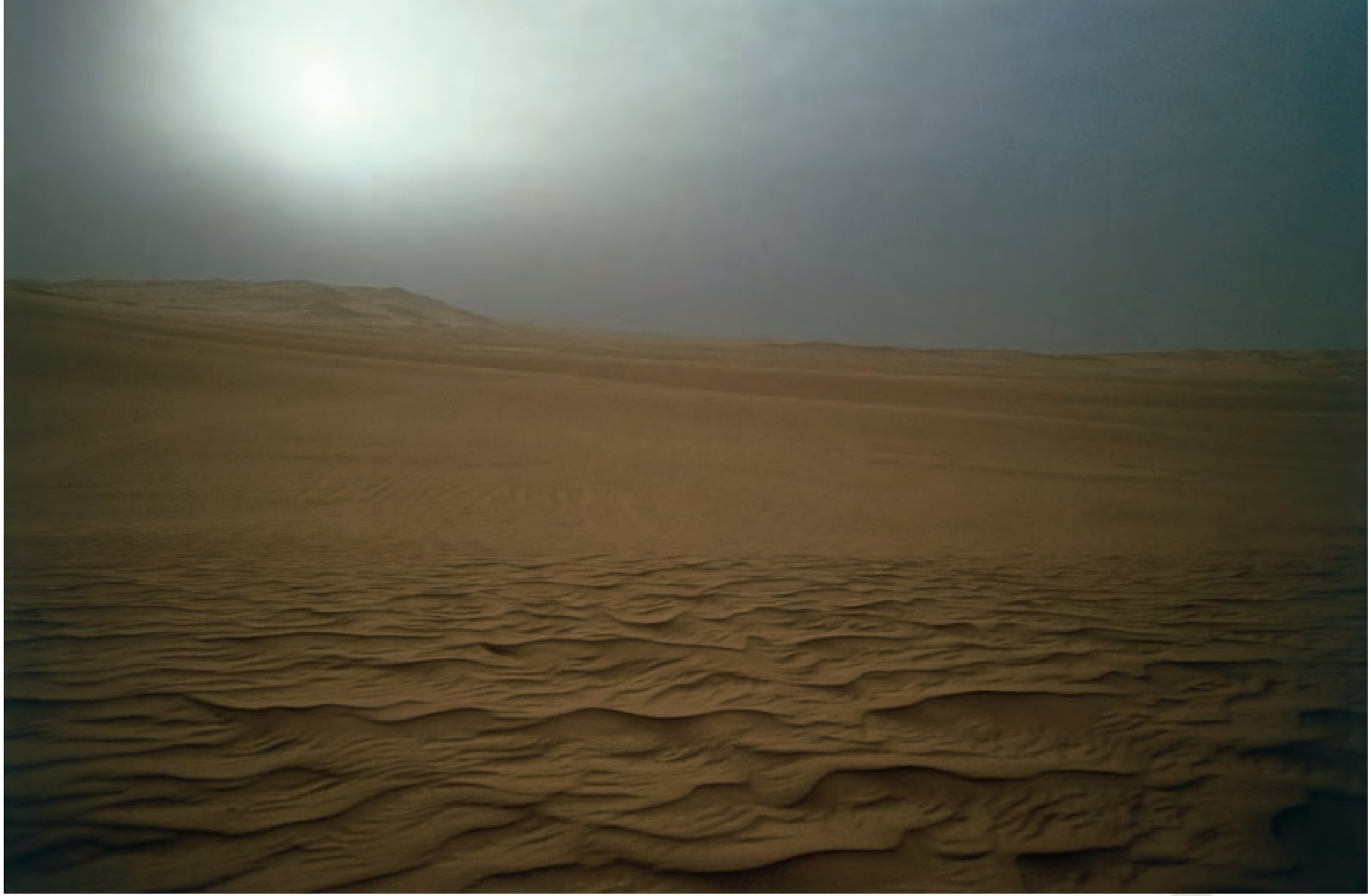

Schyluje se k písečné bouři. Jakoby se zešeřilo, i slunce jako by bylo náhle za jakýmsi závojem a vítr ženoucí písek je tu. Písek, písek a písek. Všude. V ústech, očích, v nose, prostě všude.

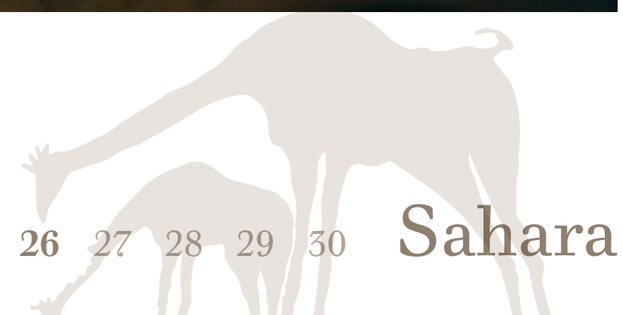

6 / 1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10 11 **12** 13 14 15 16 17 18 **19** 20 21 22 23 24 25 **26** 27 28 29 30

Sahara

V zlatavém svitu
podvečera vádí
u pouštního města
Bou Saada navozuje
pocit biblické krajiny.

El Aurer. Dvě osamělé akácie. Jejich malé lístky jsou napůl složené, aby se tak chránily proti slunečnímu úpalu. Zdálky strom vypadá, jakoby neměl listy.

Jakoby to ani nebyl skalní blok, ale osamělý koráb v moři písku.

Zbytky pouštních staveb, pomalu mizející pod navátým pískem, svědčící o pomíjivosti života.

V tichu a klidu saharské přírody končí symbolicky
život saharských nomádů osamělými hroby.

Jižní Akakus: Mraky při západu slunce jakoby naznačovaly déšť. Ale pršet nebude. Už třicet let nepršelo. A několik kapek, které by se snad pokusily spadnout, se odpaří dřív, než dopadnou na zem.

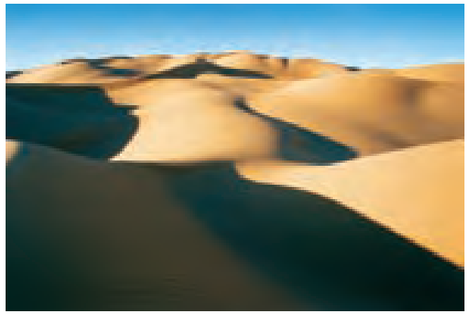

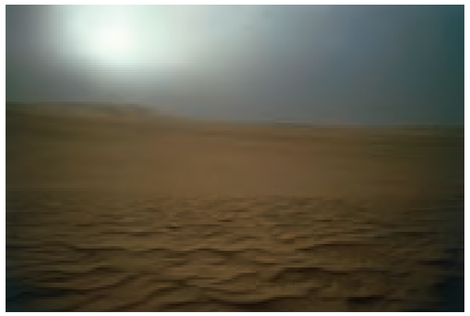
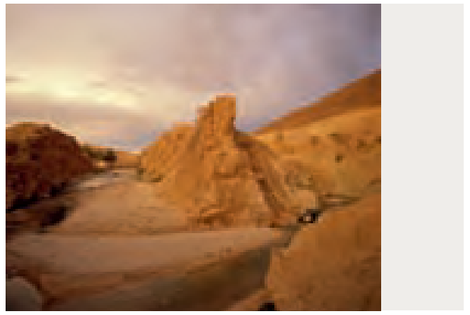

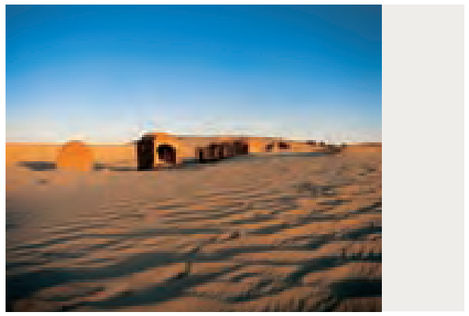

Sahara

Největší poušť této planety, rozlehlé kamenité pláně, mohutné písečné duny, skály a hory, sluneční žár, žízeň a uprostřed všeho písku ztrácející se oázy, život a člověk. Drama života a nespoutané přírody, neustálé střídání denního žáru s nočním chladem. Vznešenost divoké krajiny s pomalu mizejícími svědky života minulého. Projížděli jsme touto krajinou uchvacující krásy, krajinou oranžových písků, černých, sluncem spálených kamenů a čistého modrého nebe. Projížděli jsme krajinou, kde zeleň je vzácná stejně jako voda, krajinou ticha a černé noční oblohy se září miliónů svítících hvězd. Projížděli jsme tou nejkrásnější a nejsmutnější krajinou a já jsem fotografoval.

Michal Tůma, České Budějovice

foto © Michal Tůma
Vydalo nakladatelství FOTOMIDA
© Fotomida 2010
grafická úprava: Lenka Pužmanová